

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Ἀρκεῖ, διέκοψεν ὁ Φραγκίσκος ρίπτων ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ σιωπηλῆς ἔτι αὐλῆς. Λοιπόν, προσέθηκε μετὰ βαθείας πικρίας, κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ὥραν οὐδεὶς ἐκ τῶν θεραπόντων μου εἶναι πλησίον μου. Διατί ἄρα γε νὰ μὴ κοιμηθῶσιν οἱ γενναῖοι αὐτοὶ εὐγενεῖς; Μήπως δὲν ἀγρυπνεῖ ὁ βασιλεὺς;... Ἄς συμβῇ ὅ,τι συμβῇ, ἀφίεμαι εἰς τὴν τύχην.

Ἀποτεινόμενος εἶπε τῷ Μαρσέλ:

— Ποῦ κεῖται ὁ ἀγρός σου; ἠρώτησεν.

— Ὅπισω ἀπὸ ταῖς ἱστιαῖς ποῦ εἶναι εἰς τὴν ἄκρην τῆς λίμνης τοῦ πύργου, ἀπῆντησεν οὗτος.

— Διὰ τίνος ὁδοῦ δύναται τις νὰ μεταβῇ ἐκεῖ τὸ ταχύτερον.

— Περάσσετε τὰ περιβόλια, πάρετε τὴν βάρκα καὶ πηγαίνετε. Αὐτὸς εἶναι ὁ κοντήτερος δρόμος.

— Βαδίζε ἐμπρός, σὲ ἀκολουθῶ, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις γενναῖος μέχρι παραφροσύνης, συνέλαβε τὴν τολμηρὰν ἰδέαν νὰ συλλάβῃ τὸν στρατάρχην.

Ἀμφότεροι ἐβάδιζον ἐπὶ πέντε λεπτὰ χωρίς οὐδὲ λέξιν ν' ἀνταλλάξωσιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀφικνεῖτο εἰς τὴν ὄχθην, ὁ κύριος Βουρβόνος ἐνδεδυμένος ὡς λεμβούχος εἰσῆρχετο εἰς τὴν λέμβον.

— Νὰ ὁ βαρκαρὴς ἐτοιμάζεται, εἶπεν ὁ Μαρσέλ, κάμετε γρήγορα, αὐθέντα, ἂν θέλετε νὰ προφθάσετε.

— Αἶ! λεμβούχε! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ ψευδὴς λεμβούχος ἀνύψωσεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναγνώρισας τὸν βασιλέα:

— Αὐτὸς ἐδῶ! ἐψιθύρισεν ἐκ τύχης ἄρα γε ἡ εἶναι προδοσία!

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ Μουσερόν, ὅστις εὐρισκόμενος ἤδη εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι ὀσφύος ἔμενε φρονίμως ὀπισθεν τῆς λέμβου, ἀφοῦ σὰς καλεῖ, πηγαίνετε θαρραλέως πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ μὴ τῷ δώσετε ὑπονοίας. Καὶ ἂν ἔλθῃ μαζὺ μας θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ἰτέας, σὰς τὸ ἐγγυῶμαι. Θέσατε ἐν χαλίκιον εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ ἀναγνώρισῃ τὴν φωνὴν σας.

Καλύψας εἶτα τὴν κεφαλὴν διὰ πλατέων φύλλων καὶ προσδεθείς ἐπὶ τινος σχοινίου δεδεμένου ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, ἀνέστρεψε δ' ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν οὕτως, ὥστε μόνον τὸ στόμα καὶ ἡ ρις αὐτοῦ ἦτο ἔξω τοῦ ὕδατος. Τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του φύλλα τόσον καλῶς ἀπέκρυπτον αὐτόν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν διακρίνῃ τις.

Ἐν τούτοις, ὁ Φραγκίσκος ἔλαβεν ἐκ

τοῦ θυλακίου του χρυσὰ τινὰ νομίσματα καὶ δώσας αὐτὰ τῷ Μαρσέλ:

— Λάβε! εἶπεν, ἰδοὺ ἡ ἀξία τοῦ χόρτου σου καὶ τοῦ κόπου σου. Πήγαινε τώρα.

— Εὐχαριστῶ, αὐθέντα, ἀπῆντησεν ὁ χωρικός, καὶ ἂν μὲ χρειασθῇτε μὲ αὐτὸ τὸ παζάρι θὰ μὲ εὑρετε πάντοτε.

Μεθ' ὃ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσήμανον πέντε ὥραι.

— Ἐλα, λεμβούχε! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος· σπεῖσε διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει.

— Μαζεύω τὸ σχοινί μου, ἀπῆντησεν ὁ Βουρβόνος διὰ φωνῆς ὅπως ἡλλοιωμένης, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μεγαλειότατε!

Ἦθῶν εἶτα πρὸς τὴν ὄχθην τὴν λέμβον ἔφερεν αὐτὴν πλησίον τοῦ βασιλέως, ὅστις εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ. Ἦρξατο τότε κωπηλατῶν.

— Πήγαινε ἐκεῖ εἰς τὰς ἰτέας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἂν ἡ ἐπιχείρησίς μου ἐπιτύχῃ, θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου.

— Ἀλλοίμονον! Μεγαλειότατε, καὶ τί θέσιν εἴμπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ εἰς τὴν αὐλήν.

— Καὶ τὸ ναυτικόν μου; Δὲν λογιζεῖς εἰς τίποτε τὰ ἐν τῇ Μεσογείῳ πλοῖα;

— Ἀγαπῶ περισσότερο τὴν ἀνεξαρτησίαν μου, Μεγαλειότατε! Ὁ λύκος εἰς τὴν σπηλιά του καὶ τὸ πουλὶ εἰς τὴν φωλιά του. Εἶναι ὀλιγώτερον εὐτυχὴς ὁ κύριος Βουρβόνος, ἓνας στρατάρχης τῆς Γαλλίας, δὲν θὰ ἔχῃ ποῦ νὰ καταφύγῃ.

— Ἀλήθεια λέγεις.

— Ποῦ πηγαίνομεν, Μεγαλειότατε;

— Κωπηλάτει πάντοτε, ἀλλὰ βραδέως καὶ ἀθροῦδως.

— Μήπως ἀπ' ἐκεῖ ἔχετε κἀνὲν σχέδιον;

— Ναί, καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω.

— Ἄς πηγαίνωμεν λοιπὸν φρόνημα μὴ πάθωμεν κἀνὲν δυστύχημα, ἂν καὶ δὲν εἰξεύρω καλὰ τί ζητεῖτε.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοὶ εἰπῶ τὰ πάντα διὰ νὰ μὴ ἐκπλαγῇς μετ' ὀλίγον. Σκοπεύω νὰ συλλάβω τὸν κύριον Βουρβόνον, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς χαμηλοφώνως.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ λεμβούχος.

— Ἄν μὲ βοηθήσῃς ἐπιδεξιῶς καὶ μὲ θάρρος, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου!

— Μὰ τὸν ἅγιον Πέτρον, Μεγαλειότατε, μοῦ κεντᾶτε τὴν ὄρεξιν. Καὶ ἀφοῦ ζητεῖτε τὸν κύριον Βουρβόνον, θέλω ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ νὰ σὰς τὸν φέρω ἐνώπιόν σας.

— Ἐστω, τήρησον τὸν λόγον σου καὶ θὰ τηρήσω τὸν ἰδικόν μου.

— Ἰσως τότε τὰ πάντα θὰ γείνουν ὅπως ἐπιθυμεῖ ἡ Μεγαλειότης σας. Ὁ κύριος Βουρβόνος εἶναι καλὸς κατὰ βάθος... ἀρκεῖ νὰ εἰξεύρῃς κἀνείς νὰ τὸν πιάσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολον, ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος. Διὰ τοῦτο διὰ νὰ μὴ φωραθῶμεν, σταμάτησε ὀλίγον ὀπισθεν αὐτῶν τῶν σχίνων διὰ νὰ δυνθῶμεν νὰ βλέπωμεν χωρίς νὰ φαινόμεθα.

Ὁ λεμβούχος, συμφώνως τῇ δια-

ταγῇ τοῦ βασιλέως διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

— Εἰσθε τοῦλάχιστον βέβαιος ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησεν.

— Ἔσο ἡσυχος, ἔχω ἀσφαλεῖς πληροφορίας.

— Σὰς λέγω τοῦτο, Μεγαλειότατε, διότι καμμίαν φοράν, εἰξεύρετε, νομίζει κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ζητεῖ πολὺ πλησίον, ἐνῶ εἶναι μακράν, ἢ τοὺς νομίζει μακράν, ἐνῶ εἶναι πολὺ πλησίον.

— Θὰ εἶναι μετ' ὀλίγον ὀπισθεν αὐτῶν τῶν ἰτεῶν ἔνθα ἀναμένει συνοδίαν.

— Μ' ὅλην λοιπὸν τὴν δυστυχίαν του ἔχει ἀκόμη ἀρκετοὺς ὁπαδοὺς ὁ κύριος στρατάρχης;

— Στρατάρχης! διέκοψεν ὁ βασιλεὺς, δὲν εἶναι πλέον. Θέλω ἐκ τῶν τίτλων καὶ τῶν ἀξιωμάτων του νὰ διατηρήσῃ μόνον τ' ὄνομά του καὶ τοῦτο ὡς τιμωρίαν διὰ τὴν προδοσίαν του. Θέλω τὸ ἐπανεῖδιστον τοῦτο ὄνομα νὰ διαιωνίσῃ τὸ αἰσχρὸς του.

— Ἀλλ' ἂν δὲν σὰς ὑπακούσῃ; ὑπέλαβεν ὁ λεμβούχος, ποῖος εἴμπορεῖ νὰ τον ἐμποδίσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν νὰ φορῇ εἰς τὸν λαίμῳ τὸ περιδέραιον τοῦ ἀγίου Μιχαὴλ καὶ εἰς τὸ πλευρόν του τὸ ξίφος τοῦ στρατάρχου, τὸ ὁποῖον δὲν χρεωστεῖ εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ τὸ ἀπέκτησε μὲ τὴν ἀνδρίαν του εἰς τὸν πόλεμον;

— Καὶ ἂν πρόκηται ἐγὼ αὐτοπροσώπως νὰ τῷ ζητήσω τὰ δύο ταῦτα σήματα, εἰς τὴν τιμὴν μου, θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ κύψῃ ὑπὸ τὴν θέλησίν μου.

Ὁ λεμβούχος ἐκίνησεν ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν κεφαλὴν.

— Οἱ Ἑλβετοί, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς ἐπιτλοφοροῦντο ἄλλοτε διὰ τοῦ τίτλου τῶν δαμαστῶν τῶν πριγκήπων. Ἐνίκησα τοὺς Ἑλβετοὺς εἰς Μαρινιὰν καὶ ἀνῆρσα τὸν ὕβριστικὸν τοῦτον τίτλον.

— Ἦμην καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, Μεγαλειότατε, καὶ ἔκαμα ὅ,τι εἴμπορεσα.

— Ἦσο εἰς Μαρινιάν; Ὑπὸ ποῖον ὑπηρέτεις;

— Ὑπὸ τὸν κύριον Βουρβόνον, ἀπῆντησεν ὁ λεμβούχος. Τὸν βλέπω ἀκόμη ἔπειτα ἀπὸ τὴν μάχην· ἦτο ὅλος αἷμα καὶ ὁ θώραξ του τρυπημένος ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τὸν ἐπλησιάζατε, τότε, τὸν ἐφιλήσατε καὶ τοῦ εἶπατε: «Κάρολε, σὲ κάμνω στρατάρχην τῆς Γαλλίας.»

— Ἀληθῶς, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς.

— Οἱ καιροὶ ἤλλαξαν! Ἐπέστρεψε τότε νικητὴς εἰς τὰ δεξιὰ σας. Ποῖος νὰ μοῦ ἔλεγε πῶς θὰ σὰς ἐπήγαίνα μετὰ τὴν βάρκα μου διὰ νὰ πιάσουμε μαζὶ τὸν κύριον Βουρβόνον!

Ὁ Φραγκίσκος κατέστη σύννομος.

— Ἡ ἀλαζονία του τὸν κατέστρεψε, ὑπέλαβεν· οὐδέποτε ἠνέχθη νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος εὐγενὴς τῆς Γαλλίας. Τὸν ἐπλήρωσα εὐνοίας καὶ τιμῶν... ἀλλ' ἐράνη ἀγνώμων. Καὶ ἐν τούτοις, εἰς Μουλὲν τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν... Τὸν ἀνέμενα εἰς Λυὼν... ὅτε, παραβιάζων τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐτράπη αἰφνης εἰς φυγὴν. Βεβαίως πᾶς τις δύναται ν' ἀπατηθῇ, ἀλλὰ μόνον

ὁ ἀνόητος ἐπιμένει ἐν τῇ ἀπάτῃ του. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἤναι τις σοφὸς διὰ τοὺς ἄλλους ἢ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ Βουρβόνος εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν στιγμήν ταύτην οἰκοδομεῖ πύργους εἰς τὴν Ἰσπανίαν!

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τοὺς οἰκοδομήσῃ, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ τοῦ ᾗ ἤρχατε ὅλα του τὰ κτήματα εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Ἀλλὰ τί δύναται νὰ ἐλπίσῃ; ὑπέλαβε Φραγκίσκος ὁ Α'. Ἀπαρνεῖσθαι τὴν πατρίδα, ἐνῶ εἶναι τις στρατάρχης, ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν βασιλέα! εἶναι παραφροσύνη, ἂν μὴ ἔγκλημα.

— Πιστεύω, Μεγαλειότατε, πῶς ἀνεῖχάτε τώρα εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὸν κύριον Βουρβόνον κατὰ θά τιν εἶχε.

— Διὰ χίλια χρυσὰ τάλληρα; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, οὐ τὸ ὅμμα ἀπήστραψεν, ἤθελα νὰ τον ἐκράτουν, ἰδοὺ ὅπως κρατῶ τώρα σέ.

— Χίλια χρυσὰ τάλληρα! διέκοψεν ὁ λεμβοῦχος. Μὰ τὴν ζωὴν μου, αὐτὸ τὸ ποσὸν κάμνει τιμὴν εἰς τὸν κύριον Βουρβόνον.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐγενοῦς! τὰ δίδω εἰς ὃν τινὰ μοὶ τὸν φέρῃ δέσμιον. . . ἀρκεῖ νὰ τὸν κρεμάσω κατόπιν.

— Ποῖον; τὸν στρατάρχην;

— Αἶ! ὄχι! . . . τὸν προδότην, ὅστις θὰ τον παρέδιδε, διότι μ' ὅλα ταῦτα, τὸν ἀγαπῶ, καίτοι μ' ἐγκατέλειπε! ὁ ἀγνώμων.

Καὶ ὁ Φραγκίσκος προέφερε τοὺς ἀπλοῦς τούτους λόγους, μεθ' ὅσους εἰλικρινείας, τόσῃ βαθείας, ὥστε ὁ λεμβοῦχος συνεκινήθη.

— Εἰς μάτην ἐπειράθην νὰ θωρακίσω τὴν καρδίαν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω ὅτι ἦτο φίλος μου, σύντροφός μου, σχεδὸν ἀδελφός μου!

Ὁ λεμβοῦχος ἠγέρθη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος παλαίω πρὸς πειρασμὸν καταλαβόντα αὐτόν.

— Θὰ τὸ πιστεύσῃς; ἐξηκολούθησε συγκεκινημένος ὁ βασιλεὺς, ὅταν ὅλοι οἱ αὐλικοὶ μου ἐπιζητοῦσι τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ καὶ τὸν καταρῶνται, θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν ἤκουα φωνὴν ὑψουμένην ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ λεμβοῦχος, ὅστις παρετήρει μὲ ὕγρους ὀφθαλμούς τὰ πρὸς τὰς ἰτέας μέρη, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετ' ἄλγους.

— Καὶ ἂν τὴν στιγμήν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος, τὸν ἐβλεπα ἐνώπιόν μου, εἰλικρινῇ καὶ μετανοοῦντα. . . Αἶ, λοιπόν! εἰς τὴν τιμὴν μου! θὰ τῷ ἔτεινα τὴν χεῖρα καὶ θὰ τῷ ἔλεγον: Βουρβόνε, ἐσὺ μέθαι φίλοι!

Ὁ στρατάρχης ἀπέριψε ἀποτόμως τὴν καλύπτουσαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καλύπτραν καὶ ὁρμῶν πρὸ τοῦ βασιλέως:

— Μεγαλειότατε! εἶπε, μὲ ἐνίκησατε. Παραδίδομαι.

— Πῶς! ὤμεῖς, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτικὸς καὶ ὀπισθοδρομῶν.

— Μοὶ ἐτείνατε τὰς ἀγκάλας, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουρβόνος, καὶ ρίπτομαι εἰς αὐτὰς πλήρως ἐμπιστοσύνης. . . Ἄς ἔλθωσιν ἤδη νὰ μὲ συλλάβωσι!

— Καλῶς, Βουρβόνε! ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος ἀσπαζόμενος αὐτόν μετὰ διαχύσεως, ἐξελέξας ὡς καταφύγιον ἐν ἄσυλον, τὸ ὅποτον καὶ ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ παραβιάσῃ.

— Τὸ εἶχον ἤδη ἐκλέξει πρὸ πολλοῦ, Μεγαλειότατε, νομίζων ἑμαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ, ὑπέλαβε θλιβερώς ὁ στρατάρχης, καὶ ὅμως μὲ ἐξέβαλον ὄχι διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ δι' ἀπάτης.

— Ἡσυχάσε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιον εἰς τὸ μέλλον. Ἄς λησμονήσωμεν τὸ παρελθὸν καὶ ἄς σκεφθῶμεν διὰ τὸ παρόν.

— Ἔστω, Μεγαλειότατε!

— Βουρβόνε, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ στρατάρχου, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τὴν χαρὰν μου ὅτι μόνος ἐξετέλεσα εἰς μίαν στιγμήν ὅ,τι δύο χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς χθὲς δὲν κατάρθωσαν. Νὰ εἶπω ἐπὶ τέλους ὅτι ἐγώ, ὁ βασιλεὺς, σὲ φέρω φυλακισμένον εἰς τὸν πύργον, διότι εἶσαι φυλακισμένος μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος γελῶν ἀπὸ καρδίας.

— Διατάξατε, Μεγαλειότατε, καὶ ὑπακούω. . . ἐκ τῶν προτέρων τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ νικητοῦ.

— Λοιπόν! ὡς τιμωρίαν σοὶ ἐπιβάλλω νὰ κωπηλατῇς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, μέχρις οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν ὄχθην.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ στρατάρχης.

— Κωπηλάτει ταχέως, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, διότι εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐγενοῦς, σπεύδω νὰ ἴδω πῶς θὰ φανῇ εἰς τοὺς φίλους σου βλέποντάς σε ἐπανερχόμενον μαζύ μου καὶ στηρίζοντα τὸν βραχίονά σου εἰς τὸν ἰδικόν μου. . . Θὰ σκάσουν ἐκ πείσματος! Κωπηλάτει λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ἡ λέμβος σου φαίνεται διευθυνομένη ἀντιθέτως.

— Εἰς μάτην κωπηλατῶ, Μεγαλειότατε, αἰσθάνομαι ὅτι χωρὶς νὰ θέλω τὸ ρεῦμα μὲ παρασύρει.

— Δός μοι τὴν θέσιν σου καὶ θὰ ἴδῃς. Καὶ λαβὼν τὰς κώπας ὁ βασιλεὺς ἤρξατο κωπηλατῶν, ἀλλ' ἐπίσης ἀνεπιτυχῶς. Ἐνῶ ἐζήτηε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν, χεῖρ ἄορατος ἔφερε τὴν λέμβον εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Καὶ πρὶν ἢ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, ἡ λέμβος εἰσεχώρησεν ἐν μέσῳ σιαδὸς ἰτεῶν.

Ὁ Φραγκίσκος ἠθέλησε νὰ ἐπανακάμψῃ καὶ πηδήσας ἔξω τῆς λέμβου ἐζήτηε νὰ ὠθήσῃ τὴν λέμβον. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὁμῶς στιγμήν εἴκοσι τυφέκια προετάρθησαν πρὸς αὐτόν.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Πομπερὰν, ὅστις διηύθυνε τὴν συνοδίαν, μὴ ἀντισταθῇτε ἢ σὰς φονεύωμεν!

— Τί σημαίνει ἡ ἀστεϊότης αὕτη! ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ Φραγκίσκος.

— Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ σὰς βλάψωμεν, Μεγαλειότατε, σὰς κηρύσσομεν φυλακισμένον, μέχρις οὗ ὁ κύριος στρατάρχης διέλθῃ τὰ σύνορα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βουρβόνος, ἡ τοιαύτη

προφύλαξις εἶναι ἀνωφελής, διότι δὲν θὰ φύγω πλέον.

— Καλῶς, Βουρβόνε! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐν τούτοις, κύριε, διέκοψεν ὁ κόμης δὲ Ρέλ. Ἀδριανὸς δὲ Κροά, ὁ ἀπεσταλμένος Καρόλου τοῦ Ε', ἔχομεν τὸν λόγον σας.

— Λοιπόν! κύριοι, ἀπαλλάσσομαι τοῦ λόγου μου, εἶπεν ὁ στρατάρχης, θὰ εἴπητε εἰς τὸν κύριόν σας ὅτι προτιμῶ ν' ἀθετήσω τὸν λόγον μου πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας ἢ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Πάντες τότε ἠτένισαν τὸν Πομπερὰν ἐκπληκτοί.

Ἐκεῖνος καθυσάχασεν αὐτοὺς διὰ νεύματος.

Κύριε Βουρβόνε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδριανὸς δὲ Κροά, ὅπως διασώσω τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην, ἣν φέρω, ἐξηγήσατε τοῦλάχιστον τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς σας κατ'ὅσον τῆς συνθήκης, τὴν ὁποίαν ἰδίᾳ χειρὶ ὑπεγράψατε.

— Πῶς! ὑπέγραψες; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ βυθίζων μετ' ἐνδειξεως ἀηδίας ἀμφοτέρως τὰς χεῖράς του εἰς τὸ ὕδωρ:

— Δὲν θέλω νὰ φέρω περισσότερον τὴν κηλίδαν ταύτην, εἶπεν.

Ὁ στρατάρχης, ἐπὶ τῇ ὕβρει ταύτῃ, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Ἡ ἐρυθρότης τοῦ προσώπου του ἐξέλιπε καὶ τὰ χεῖλη του ὠχρίασαν.

— Φραγκίσκε! ἀνέκραξεν, ἔπλυνες τὴν κηλίδαν, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα, εἰς ἐμέ ἀπόκειται ν' ἀποπλύνω τὴν ὕβριν σου! Ἡμὴν πρὸ ὀλίγου φυλακισμένος σου, μὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν! ὁμνύω ὅτι εἰς τὴν πρώτην συνάντησίν μας θὰ σὲ συλλάβω!

Καὶ πηδῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ἐκράτει ὁ Πομπερὰν, ἔφυγε καλπάζων ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδίας, ἀφήσας ἐκπληκτον τὸν Φραγκίσκον διὰ τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο γεγονός.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, προσπαθήσατε νὰ τὰ ἐπανεύρετε! οὐχὶ ἀνευ εἰρωνείας ἐπρότεινεν αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα.

— Φεῦ! αἱ προσπάθειάι μου σήμερον ἀπέβησαν μάταιαι. Δὲν δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς τοῦτο, Λιουδμήλα Σεργέεβνα;

— Δύναμαι νὰ σὰς βοηθήσω μόνον μὲ μίαν καλὴν συμβουλήν, ἀφίσατε κατὰ μέρος τὰς ἐνδομύχους πεποιθήσεις σας καὶ ἐνεργήσατε πᾶν ὅ,τι ὁ νόμος διατάσσει.